

KIS HÍR LAP

A VESZEKEDŐ TESTVÉREK. (Lásd az 54. l.)

MATYI ÉS PETI

vagy:

az élet egy korálszigeten.

(Folytatása.)

SZEGÉNY fiu annyira meg volt rémülve s úgy elvesztette lélek-jelenlétét, hogy csak futásra tudott gondolni. Gyorsan fogta kalapját s rohant ki, maga sem tudta hova, csak el e helyről, hogy ne lássa a tűzvész szörnyü lángjait s atyjának haragos arczát.

Egyik út olyan jó volt Matyinak, mint a másik, csak messze, messze vezesse őt a szörnyü szerencsétlenség helyétől; véletlenül úgy történt, hogy épen a kikötő-város felé vezető úton rohant vakon előre. Futásközbén rémes gondolatok kergetőztek fejében; sokszor azt hitte, hogy csak álmodik, hogy mind az, a mi történt, csak káprázat; de ha visszafordult, borzadva látta a magasra lobogó lángokat, melyek a szép buzaasztagokat porrá égeték. „De hát ki gyújtotta föl a szérüs kertet?“ töprenkedék Matyi. „Mi nem bántottuk . . . bizonyos vagyok benne, hogy Peti nem gyújtotta föl . . . én sem . . . Oh! mily gonosz asszony az a Kata! Ő ingerelte föl annyira atyámat, hogy agyonlőtte szegény Petit . . . talán bizony ő gyújtotta is föl a buzát, csakhogy minket szerencsétlenné tegyen! Istenem! Mit tegyek most? Nem merek hazamenni!“

Igy busongott és töprengett Ma-

tyi, midőn az út egy hajlásához érve, hangokat hallott s észrevette, hogy emberek közelednek. Hamar átugrott egy kerítésen s a sövény mögé bujt. Egy csapat szomszéd gazda sietett a tűzhely felé s hangosan szitkozódva tanakodtak, ki lehetett az a gazember, ki a derék Gergely szomszéd buzáját fölgyújtotta. Egyikök puskát vitt a vállán s egy nagy vizslakutya lépegetett utána, mely azonnal szaglászni és ugatni kezdett, mihelyt Matyi közelébe érték. Szegény Matyi úgy megvolt ijedve, hogy valóságos gonosztevőnek hitte magát és rettegett a fölfedeztetéstől; pedig csak nagy bajjal menekült, mert a kutya gazdája, látván a vizsla szaglálózását, váltig erősíté, hogy itt valami vad rejtőzik; a többiek azonban sietvén a tűz oltására, nem akartak maradni s így végre mindnyájan elhaladtak és Matyi csakhamar nem is hallotta többé lépteiket.

Ekkor nagy óvatosan előbujt ismét és tovább indult; alig ment azonban néhány lépésnyire a sövény mellett, hirtelen megbotlott valamiben s egy izmos kéz nyakon ragadta őt, de egy perez mulva már ismét szabadon bocsátá s ismerős hang szólalt meg:

„Te vagy az, Matyi?“

„Te vagy, Peti? Azt hittem, hogy már nem élsz.“

„Bizony már a túlvilágon sétálnék, ha apád jó szándéka sikerül, mert egyenesen rám irányozta a piztolyt; de én hirtelen leguggoltam, aztán kiugrottam az ablakon. Apád dühös, mint a megvadult bika s

okosan tetted, hogy megszöktél, mert ha szemei elé kerülsz, agyonver.“

Peti nem mondott igazat és nem mondott meg mindent, a mit tudott. Gergely ur nem akarta őt agyonlőni, csak feléje dobta a pisztolyt haragjában; azt is látta még Peti, hogy Matyi anyja súlyosan megsebesült a szétrobbant pisztoly által, de erről nem szólt semmit. Ő már tisztában volt magával, tudta, hogy ha haza megy s otthon megtudják, mit csinált, akkor majd keservesen lakol; elhatározta tehát, hogy bizó elvándorol a világba, Matyit pedig úgy megrémíti, hogy majd vele megy. Ezért nem szólt anyja bajáról, mert tudta, hogy ennek hírére Matyi rögtön visszafordulna s hazamenne.

„Találkoztál-e sok emberrel?“ kérdé Matyi hosszú szünet után.

„Oh igen! sokan mentek oltani: azt mondtam nekik, hogy én a városba megyek fecskendőkért. Hanem most siessünk ám innen, mentül meszszebb!“

Matyi még mindig úgy meg volt zavarodva, hogy tulajdonképen nem is tudta, mit csinál s akaratlanul engedelmeskedett Petinek. Sötét éjszaka volt már, midőn beértek a városba, mely egészen csöndes volt, mert mindenki szépen aludt már ágyában. A két fiu fáradtan a kikötőhöz ment s a rakpart szélére ült. Sok kisebb csónak volt a parthoz kikötve s távolabb a kikötőben pedig ott volt még a szép nagy „Herkules“ hajó; de horgonyai már föl voltak szedve s

úgy látszott, hogy már-már indulni készült.

„Nézd, Matyi,“ szólt Peti, a hajóra mutatva; „a „Herkules“ még itt van . . . nem szeretnél rajta lenni s utazni kissé a világban? Ott legalább nem kellene félned, hogy apád agyonüt.“

Matyi jó ideig nem felelt; a hosszas gyalogolás és a hűvös esti levegő kissé lehűtötték vérért és izgatottságát. Néhány percz múlva végre így felelt:

„Azt hiszem, legjobb lesz, ha hazamegyek. Nem helyes, hogy elhagyjam a házat, mikor épen a legnagyobb bajban és zavarban vannak.“

„Tégy, a mint tetszik,“ szólt Peti. „Én magam részéről már tudom, mit csináljak. Megyek a „Herkules“ fedélzetére és szolgálatba állok; ma reggel mondták, hogy szükségök van legényekre. Hát neked nincs kedved a tengerre jönni?“

„Kedvem volna . . . de szeretném, ha atyám beleegyezését adná.“

„Hát csak menj haza és kérd meg,“ felelt Peti gunyos kacajjal. „Ne félj, kapsz engedélyt oly hamar, hogy észre sem veszed, mikor kibácsoltak a házból, ha ugyan börtönbe nem csukatnak. Mert akármit fogsz beszélni, ők azt hiszik, hogy mi ketten gyujtottuk föl a szérüs kertet.“

„Ah istenem! Nem tudom, mit csináljak!“ sohajtá szegény Peti.

„De én tudom,“ szólt Peti hirtelen s a legközelebb levő csónakba ugrott.

„Gyere, Matyi, segíts evezni a „Herkulesig“ saztán tedd meg még azt a szivességet, evezz ide vissza e csónakkal, hogy megtalálja a gazdája. No, ugorjál be!”

Matyi a csónakba lépett, egészen kábultan, mint ha csak álmodott volna. Peti gyorsan megragadta az evezőket s már épen el akarta tolni a csónakot a parttól, midőn két matróz közeledett a parton feléjük. Egyikök

szakadozott öltönyü, zömök és láthatólag részeg ficzkó volt; a másik fiatalabb, csinos legény, ki karon vezette a részegét, nehogy kitörje a nyakát. A rakpart szélére érve, a részeg matróz leült és már-már elaludni készült, míg a fiatalabbik körültekintgetett és keresni látszott valamit, de hiába, úgy hogy megrázogatta a másikat.

(Folytatása következik.)

Peti tündök magában: menni vagy nem menni? (Lásd 51. l.)

legkel
sokba
a gy
zony
mint
azon
enge
lideb
kosko
a m
genn
nyája
kiván
az ö
rülbe
hang
rikai
gyon
szer
léss
tudn
orsz
Ohi
épe
zott
fölk
vas
a
mé

Jap
ide
vet

ige
gy
mé
eg
sin
ve
leg
so
m
lá

JAPÁNI GYERMEK.

Japán messze van tőlünk, Ázsiának legkeletibb részén s a nép szokásai ott sokban különböznek a mieinktől; hanem

a gyermek, az bizony ott is olyan, mint nálunk, talán azon kivétellel, hogy engedelmesebb, szelidebb s nem pajkoskodik annyit, mint a mieink. Ha idegennel találkozik, nyájasan „jó napot“ kíván neki, ami az ő nyelvükön körülbelül „ohio“-nak hangzik. Egy amerikai kapitány nagyon furcsán járt egyszer a ilyen üdvözléssel; Amerikában tudniillik van egy ország, melynek neve Ohio, s a kapitány épen onnan származott. Sehogy sem tudta fölfogni, hogy olvashatták ki arcából a japáni gyermekek még szülőföldjét is.

Egy utazó, ki Japánban hosszabb ideig mulatott, a következőket írja:

A sirás nem igen divatos a japáni gyermekeknél s ezer meg ezer közt alig egynehányat láttam sirni. Jó dolguk is van, mert ugy nevelik őket, hogy erősek és egészségesek legyenek; míg egészen kicsinyek, anyjuk soha sem bagyja el, hanem mindenüvé magával viszi a hátán, mint az rajzunkon látható. Ha már nagyobbcskák, akkor

a maguk lábára hagyják s játszanak aztán az utcán porban, sárban, s ha idegen megáll mellettök, nyájasan kérdik: „Ohio, chi esai tem po“, ami annyit jelent, hogy: „Jó napot, hogy vagy?“

Nagyon szeretnek a japáni gyermekek meséket hallgatni s gyakran tizen-tizenötön ülnek az utcán egy-egy öreg ember körül, ki abból él, hogy a gyermekeknek meséket mond. A mesék közül sok nagyon hasonlít a mi meséinkhez.

Évenként egyszer és pedig májusban, nagy ünnepet tartanak a fiugyermekek öröme s ezt „maktri“-nak nevezik; később aztán ugyan ilyen ünnep van a leánykák tiszteletére. Van ilyenkor aztán öröm és mulatság. Rendeznek olyan gyermekbálokat, hogy a mieink sem különbek, játszanak mindentéle játékokat, melyek hasonlítanak a mi „farkas és bárány“, „cizázás“ és efféle játékainkhoz. Van zene is, és hozzá finom ozsonna, mely theából, édes gyümölcsből és

JAPÁNI GYERMEK.

(Fénykép után.)

süteményből áll. A tánczvizgalomnak azonban nem szabad sokáig tartani, hanem este szépen haza kell menni, lefeküdni és aludni.

A VESZEKEDŐ TESTVÉREK.

(Képpel a czimlapon)

SZÉP nyári nap volt, az égen csak itt-ott szál-longott egy kis felhőske s a nap aranyos sugarai elárasztottak erdőt és mezőt, de egyuttal jó barnára sütötték azt a két gyermeket ott, nem messze a kastélytól, a folyó partján, hol azzal mulattak, hogy kis lapátokkal nagy esomóba hordták össze a puha homokat.

Egyik fiu volt, másik leány s már régen játszhattak ott, sőt úgy látszik, hogy a vízben is pocskoltak, mert ruhájok meglehetősen nedves volt. Nagyon el voltak foglalva a homokrakással, s messziről úgy látszott, mintha a legjobb egyetértésben játszottak volna; pedig épen most így szólt a kis leány mérgesen:

„Ne dobd szemembe a homokot, Ali!”

„Én Aladár vagyok, nem Ali! Ez pogány török név, ne nevezd így!”

„Ha nekem tetszik, úgy nevezlek!”

„De az nem az én nevem! Én nem akarom!”

„De én akarom!”

„Jó, hát én sem foglak Rózának hívni, hanem Pipacsnak.”

„Probáld meg! Majd az orrod alá vágok egy lapát homokot!”

„Én meg visszavágok kettővel.”

„Szeretném látni, Ali urfi!”

„Mindjárt meglátod, Pipacs kisasszony!”

Már épen végre is akarták hajtani szép szándékukat, hogy egymást homokkal nyakon öntsék, midőn szerencsére anyjuk épen arra sétált és rájuk kiáltott:

„Gyermekek! Micsoda veszekedés ez megint? Ha nem tudtok szépen játszani, mindjárt bezárlak a szobába.”

Erre mindkettő elszégyelték magukat, letették a lapátot és egy darabig szóltanul sétáltak a víz partján. Egy jókora csónak volt ott kikötve s nagyon esalogatólag ringatózott a vizen. Aladár csakhamar ráakadt s ráült a csónak szélére, aztán nagy gyönyörűséggel himbálta magát rajta. Meglátta ezt Róza s szintén nagy kedvet kapott a mulatságra; oda ment tehát és Aladar mellé ülve, szintén himbalózott; de már kettejüket nem tarthatta a csónak egyensúlyban s nagyot billent az egyik oldalra, úgy hogy hirtelen mindketten háttal beestek a csónakba s lábaikkal a levegőben kapálóztak.

„Te vagy az oka, te ügyetlen Róza, akarom mondani Pipacs!” szolt Aladár mérgesen.

„Persze! Te vagy az oka, Ali, csupán te!”

Nagy bosszusan fölkapaszkodtak s igyekeztek aztán kitalálni, hogy kellene a csónakkal bánni, hogy föl ne forduljon. Huzogatták ide-oda, előre hátra s végre a kis leány nagy bölcsen kitalálta, hogy sokkal jobban

játszhanak
danák
van
kötele
fölkap
nyörü

F

kell

az ev

kodó

majd

olyan

ajak.

nako

hinta

jolt

Alad

sik

san

a es

a vi

távo

jedt

kem

—

gék

a fo

sápa

a c

egy

tott

fölt

leér

tolj

lom

ró

játszhatnának a csónakkal, ha előldanák a köteleket, melylyel a parthoz van kötve. Hamar el is oldották a köteleket, beleugrottak a csónakba s fölkapva egy-egy evezőt, nagy gyönyörűséggel kezdtek evezni.

Hanem az evezéshez érteni is kell ám, nem elég csak belemártani az evezőt a vízbe; a mi két czivakodó testvérünk pedig azt hitte, hogy majd az a csónak magától is lesz olyan okos, hogy semmi bajt sem hoz rájuk. A víz lassanként elvitte a csónakot a parttól s igen kellemesen hintázta; Róza az egyik szélén kihajolt és játszott kezével a vízben, Aladár pedig követte példáját a másik oldalon. Ilymódon nagyon pompásan ment a multság, csak hogy ezalatt a csónak már messze uszott a parttól, a víz közepén, és sebesen kezdett távozni az ismert vidékről is. Megijedt a két vitéz hajós és most már keményen hozzáfogtak az evezéshez, — de nem értettek hozzá és gyengék is voltak arra, hogy a csónakot a folyó árja ellenében föltartsák. Már sápadozni kezdtek félelmökben, midőn a csónak fenekén Róza megpillantott egy hosszú, végén vashegygyel ellátott póznát, mely rendesen a csónak föltartására vagy eltolására szolgált.

„Ni, ezzel talán segíthetünk, ez leér a víz fenekéig s így majd előre toljuk a csónakot,“ szölte Róza.

„Az jó lesz. Mindjárt megpróbálok,“ szölte Aladár s a rud után kapott.

„Ohó! én találtam ra, majd én próbálok meg.“

„Persze! Nem értenek a leányok az effélékhez.“

„Micsoda? Jobban mint ti fiúk. Hallottam multkor a papától, hogy a leányok mindig ügyesebbek a fiuknál.“

„De mi erősebbek vagyunk!“

Igy vitatkoztak s majdhogy össze nem veszték a fölött, melyikök tegyen kísérletet a csónak föltartóztatására; végre Aladár fölkapta a nehéz rudot, kiemelte a víz felé, de ekkor kisült, hogy bizony ő még gyenge legény, mert a mint a rudat erősen fogva a vízbe csapta, ez őt magát is belerántotta s Róza rémülve látta, hogy fivére egyszerre a ruddal együtt eltűnt a víz alatt.

Szegény Róza rettenetesen kiáltott segítségért s kihajolt a csónakból és nyujtogatta kezét a vízbe; szerencsére a víz épen ott vetette föl Aladárt s Róza hamar megragadta hajánál fogva és erősen tartotta, míg Aladár végre beelkapaszkodott a csónakba és víztől csorogva bemászott. Alig volt ekként biztonságban a fiu, Róza durczásan a csónak másik végére vonult és így szölte;

„Mondtam ugy-e, hogy ügyetlen vagy! Soha sem láttam ilyen élhetetlen fiut!“

Aladár sokkal inkább meg volt még ijedve, hogysen felelhetett volna; ruhája csorgott a víztől, kalapja pedig ott uszott a vizen. Most már mindketten kétségbeestek, midőn egyszerre csónakot látnak közeledni a part felől. Feketébe öltözött ur ült

benne, hatalmasan evezett s mielőtt hozzájok ért volna, még megmentette Aladár kalapját is és e szavakat adta neki át:

„Ez a te kalapod, kis öcsém, nemde?“

„Köszönöm, uram!“ felelt Aladár halk hangon.

A HÜ ŐR. (Lásd a 62. l.)

„Hogy tudtál a vízbe esni?“

„Nehéz volt a rudam, magával rántott.“

„Tudja valaki, hogy így magatokban vagytok itt?“

„Nem bizony . . . senki sem!“

„No, sebjaj, majd én hazaviszlek.“

Ezzel a két csónakot egymáshoz kötötte, mialatt Róza elbeszélte mindent

(Folytatás az 58. lapon.)

PÁRDUZVADÁSZAT, ÁBYSSINIÁBAN. (Lásd a 62. l.)

sém,
Ala-

m!
ek.
kö-
dent

(Folytatás az 56. laphoz.)

s azzal végzé szavait, hogy az az Ali olyan ügyetlen, pajkos, rossz fiú, mindig valami bajba keveredik; hol vízbe ful, hol tűzbe esik, hogy szinte nyakát szegi; mindig van baja.

Aladár jó ideig csendesen ült, míg végre hirtelen az ismeretlen jó barátához fordulva, szólt:

„Nem az új lelkész ön, ki múlt vasárnap a templomban prédikált?”

Róza könyökével oldalba döfte, hogy kissé udvariasabban beszéljen; a jó idegen azonban nem látszott haragudni Aladár kurta modoru kérdésén s viszont kérdezé.

„Hát hallottad a prédikációm?”

„Biz én nem hallottam, mert aludtam az egész idő alatt. — Ejnye Róza, ha még egyszer oldalba ütöz, pofon váglak.” — Az idegen csak esóváltá a fejét.

Szerencsésen partra értek s föl-sétáltak egészen odáig, honnan a csónakkal elindultak; itt volt még a két kis lapát, melylyel előbb a homokban játszottak; alig pillantották meg, már összevesztek és hosszan huzakodtak fölötte.

„Mért pereltek mindig egymással, gyermekek?” szólt nyájasan az idegen. „Lássátok, nem érdemes ám, ily haszontalanságokért oly keserű szavakat mondanotok egymásnak; ha egymást szeretitek, sokkal boldogabbak lesztek.”

A gyermekek nem igen hallgattak reá. Az idegen bekísérte őket egészen a házba, hol szüleik nagy

ijedelemmel vették a történetek hírét s a szerencsés megmentésért meleg köszönetet mondtak a derék lelki atyának. Ez pedig mielőtt távozott, megkérte még a szülőket, engednék meg a gyermekeknek, hogy őt délután meglátogassák.

Ebéd után Róza és Aladár fölkerelkedtek és csakugyan meglátogatták megmentőjüket; a pap háza szép kertben állt s midőn a kapun beléptek, nagy fa alatt ülve látták a derék lelkészt; mellette két nagy kutya feküdt, de a pap biztatá a gyermekeket, hogy ne féljenek és ezek mondogatták is, hogy nem félnek, ámbár titokban mindketten jobban szerették volna, ha azok a kutyák valahol messze voltak volna.

„Csak jöjjetek közelebb,” szólt a pap, „nem bántanak az én kutyáim senkit; még egymás közt sem veszekednek s nem marakodnak soha.”

„Soha?”

„Soha. Szeretik egymást s úgy látszik, boldogabbak, ha békében élnek.”

Ezután körülvette őket az udvarban, hol mindenféle háziállat volt, melyekről a lelkész sok érdekes, tanulságos és tréfás történetet beszélt el, magyarázta szokásaikat, hasznukat stb. Aladár urfinak úgy megtetszett a dolog, hogy kijelenté, hogy ő, ha nagy lesz, szintén pap lesz és ilyen szép falusi lakást fog választani; Róza pedig gyorsan hozzátette, hogy majd ő vele fog lakni és gondját viseli az állatoknak, de ezzel Aladár nem

volt egy értelemben s mindjárt azt felelte: „De'szen velem együtt nem fogsz lakni, mert akkor azt akarnád, hogy minden a tied legyen.“

„Kedves fiam,“ szölt erre a lelkész, „hiszen nincs nagyobb boldogság, mint ha megoszthatjuk azt, a mit birunk, azokkal, a kiket szeretünk.“

Ezután bevezette öket a szobába s ott mutatott nekik gyönyörű pirók-madárkát, mely vigan röpdesett kalitkájában s szépen füttyörészett. A gyermekek akár egy óráig is elhallgatták volna, de még inkább bámultak, midőn a lelkész így szölt:

„Nagyon kedves madárka s az a különös, hogy még más madarak is szeretik. Sokszor kiviszem a kertbe a fa alá, melyen egy veréb fészkel; mihelyt ez hallja az én vörösbegyü madárkám dalolását, azonnal lejö a fáról, a kalitkára száll s a két madárka aztán hosszan elcseveg egymással.“

„Kérjük szépen, próbálja meg most, hadd lássuk,“ szölt Aladár s a kis leány is csatlakozott kéréséhez.

A jó lelkész mindjárt teljesíté kérésöket, levette a kalitkát s kivitte a kertbe.

„De nagyon esendesen kell ám lennünk, nem szabad mozdulni sem, különben nem mer a kis veréb közel jönni,“ szölt a pap, mialatt a kalitkát elhelyezé a fa alá.

Mindhárman lefekütek közel a fűbe s a gyermekek égő kíváncsisággal lesték, mi fog történni. Egy ideig mély esend uralkodott, de nem sokára

rákezdte a kis pirók az ő vig dalát s itt a zöld lombok közt, a ragyogó napsugárban még sokkal hangosabban csattogott. Alig néhány percz mulva esörgött a fa lombja s hirtelen egy kis veréb termett a kalitka tetején, nagy gyönyörűséggel hallgatva kis rokonának dalolását. Aladár, ezt látva, nagyot ugrott örömeben s a madárka — elröpült.

„Csöndesen!“ inté a lelkész s ismét nesztelenül feküdtek ott mindhárman. Rövid idő mulva a veréb visszatért, ismét a kalitkára ült s nagy érdekekkel látszott hallgatni a pirók dalát; csicsergett is és magára akarta vonni a kis pajtás figyelmét, bedugta fejét a kalitka rostélyzata közt, szárnyait verdeste, — de hiába, a pirók annyira el volt merülve dalolásába, hogy a vendéget észre sem vette. A veréb, ugy látszik, nagyon csodálkozott e fölött; hol egyik, hol másik oldalról nézegetett befelé s végre elrepült.

„Ejnye! Már elment!“ szölt Róza sajnálkozva.

„Csak várjunk még, azt hiszem, vissza fog jönni,“ felelt a lelkész és csakugyan, alig néhány percz mulva a veréb visszatért és pedig egy jó kövér rovart hozott szájában s ezt a kalitkába dobta pajtásának, gondolván, hogy ezért aztán majd csak szóba áll vele. A pirók valóban jó étvágygyal befalatozta a kövér falatot s hálsán csicsergett jó pajtásához. Aladár nagyot ugrott örömeben, Róza pedig szerette volna megcsókolni a

kis verebet, hanem ez már ismét fent volt a fán s onnan pislogott le a háborgatókra.

„Lássátok, gyermekek,“ szölt a lelkész nyájasan, „ennek a verébrek magának is izlett volna talán a jó kövér falat, mégis odaadta pajtásának s boldog, hogy ennek örömet okozott; ezek oktalan kis állatok és mégsem töltik idejüket veszekedéssel holmi apróságok fölött, hanem igyekeznek szeretet által kellemessé tenni egymásnak életét.“

A két testvér megértette e sza-

vakat s fülíg pirult; mindketten elkomolyodtak s nem sokára bucsut vévén a derék házigazdától, csendesen, szótlánul ballagtak haza. Midőn a kapuhoz értek, megszöfalt Aladár:

„Róza! tudod mit? Ne veszekedjünk mi többé egymással. Hiszen mi szeretjük egymást“

„És ha egymás iránt szivesek leszünk, mindjárt boldogabbak is leszünk, ugy-e?“ felelt Róza s erre megölelték egymást és e naptól fogva békességben és szeretetben éltek, mint igazi jó testvérekhez illik.

F E L A D V Á N Y.

Mit jelent ez a rajzolat?

JUHOK ÉS JUHÁSZOK KELETEN.

„Én vagyok a jó pásztor; a jó pásztor föláldozza életét is bárányaiért. Az pedig, aki bérencz szolgál nem maga a pásztor, ki nem gazdája a nyájnak, az midőn látja a farkast közeledni, gyorsan elfut és elbagyja juhait; és a farkas jön és megragadja és szétüzi a juhokat. Én vagyok a jó pásztor és ismerem juhaimat s azok is ismernek engem.“

Hogy jobban megértsétek, mit jelentenek a szentírás e szép szavai, elmondok egyet-mást a keleti országokban élő ju-

hászokról, kiknek egészen más életök van, mint azon embereknek és gyerekeknek, kiket minálunk pásztoroknak neveznek

Ha p. o. a Libanon hegységben utazunk, számos birkanyájjal találkozunk, melyek pásztoraik fölügyelete alatt vándorolnak idestova; a pásztor elöl megy, kezében hosszú görbe bottal, melylyel szükség esetében védheti nyáját; a juhok pedig szépen követik nyomban, mert ismerik őt s ő is minden egyes ju-

Syriai juhok.

hot ismer. Sokszor életét is áldozza a pásztor, mert ragadozó farkasok, párduczok leselkednek a hegyekben s ha éhesek, megtámadják a nyáját, s ilyenkor a pászornak ugyancsak bátornak kell lenni. Gyakran megesik az is, hogy az ott kóborló vad néptörzsek könnyű szerrel akarnak eleséghez jutni s ha a pásztor erősen védi juhait, megölik őt magát is.

Nyáron át, ha efféle bajok nem érik, elég kellemes a pásztor élete s csendes boldogságban tölti családjával együtt a napokat. De mikor a tél beköszönt, akkor nehéz munkája van, mert ilyenkor a juhok nem legelhetnek kint a szabadban s a pászornak kell róluk gondoskodni: ideje korán kell fűvet és zsenge galyakat behordania, hogy nyája kiteleljen.

Sokszor megtörténik, hogy egy-egy fiatal bárány nem képes a nyáját követni s elmarad. A pásztor meghallja a fáradt bárányka mekegését, visszafordul, karjaira veszi s mint a kis gyermeket, ölében viszi haza.

Nem csoda tehát, hogy Jézus, ki sokat időzött a pásztorok között, meghatva hűségöktől és önfeláldozásuktól, saját szeretetét az emberiség iránt azon pásztoréhoz hasonlítá, ki gondosan őrzi nyáját, hogy épen és teljesen adhassa át gazdájának.

A HŰ ŐR.

(Képpel a 56. l.)

Alszik az ágyban
A kis Gyula,
Őrzi az álmát
A kis kutya.

Csöndesen alszik
A kis gyerek,
Ott fülel épen
A kicsi eb.

Ha Gyula fölcsi,
Bodri vinyog,
S vig, ha Gyulácska
Megmosolyog.

Jó kutya Bodri;
S bárha bohó:
Ismeri tisztét,
Szó ami szó.

PÁRDU CZVADÁ SZAT ABYSSI- NIÁBAN.

(Képpel a 57. l.)

Egy francia utazó, ki Abyssiniában is járt, többek közt a következő érdekes leírást közli:

Egy izben az abyssiniai őserdők mélyében utaztunk. Kiséretűnk, mely benszülött gallas-okból állott, előre lovagolt; vad ficzkók voltak ezek, még vadabb papiripákon és tekintetők elárulta, hogy folyton valami vad után fürkészgetnek s nem is hiába, mert egyszerre két gyönyörű párducz ugrott elő s futott keresztül utunkon. A mi legényeink szélgyorsasággal utánok vágattak s ordításaiktól messzire visszhangzott az őserdő. A párduczok megriasztvá a pokoli zajtól, hatalmas ugrásokban futottak s egy tisztás hely felé tartottak, — de épen ezt kívánták a legények. Lándzsáikat ma-

gasra emelve, félelem nélkül elébe vág-
tak a párduczoknak; egyik legény meg-
suhintá dárdáját s az egyik párducz meg-
volt sebesítve. Ijedten menekültek a bok-
rok közé, de felkutatták s újból megin-
dult az üldözés. Az egyik párducz két-
ségbeesetten visszafordult s az egyik
lovast megtámadta, belekapaszzkodott a
ló szügyébe s el nem ereszté, míg szá-
mos lándzsadöfessel meg nem ölték. A
másiknak ezalatt sikerült a sűrűbe me-
nekülni, hol többé vadászaink rá nem
akadhattak. Visszatértek tehát az elejtett
párduczhoz, lehúzták bőrét s diadalmasan
vitték haza.

AZ EGYSZARVU LÓ.

Ime egy hófehér paripa, gazdag sö-
rénnyel és farkkal, melyet bizonyára
csak közönséges lónak mondanátok, ha
nem volna homlokán valami, a mit lónál
soha sem látunk, t. i. hosszú, egye-
nes, hegyes szarv.

Ez az ugynevezett egyszarvu ló, mely
— a világon sehol sem létezik, de sok-
szor előfordul mesékben és költemények-
ben; hajdanában valósággal hitték az
emberek, hogy ilyenféle állat létezik,
míg most persze tudjuk, hogy csak köl-
tők találták ki meséikben. Az egyszarvu
ló különben a tisztaság, ártatlanság jel-
képe volt s a középkorban sokszor fes-
tették czimerekbe; mai napig is látható
Angolország czimerében.

Egyébiránt van egy állat, melynek
ilyenforma szarva van, csak hogy nem ló,
hanem tengeri emlősállat, a cetek fajához
tartozó, halalaku narval, melynek felső
állkapcsából egy több lábnyi hosszú
egyenes szarv nyulik ki s hatalmas fegy-
verül szolgál támadásnál és védelemnél
egyaránt.

HAJDANKORI ÉPÍTKEZÉS.

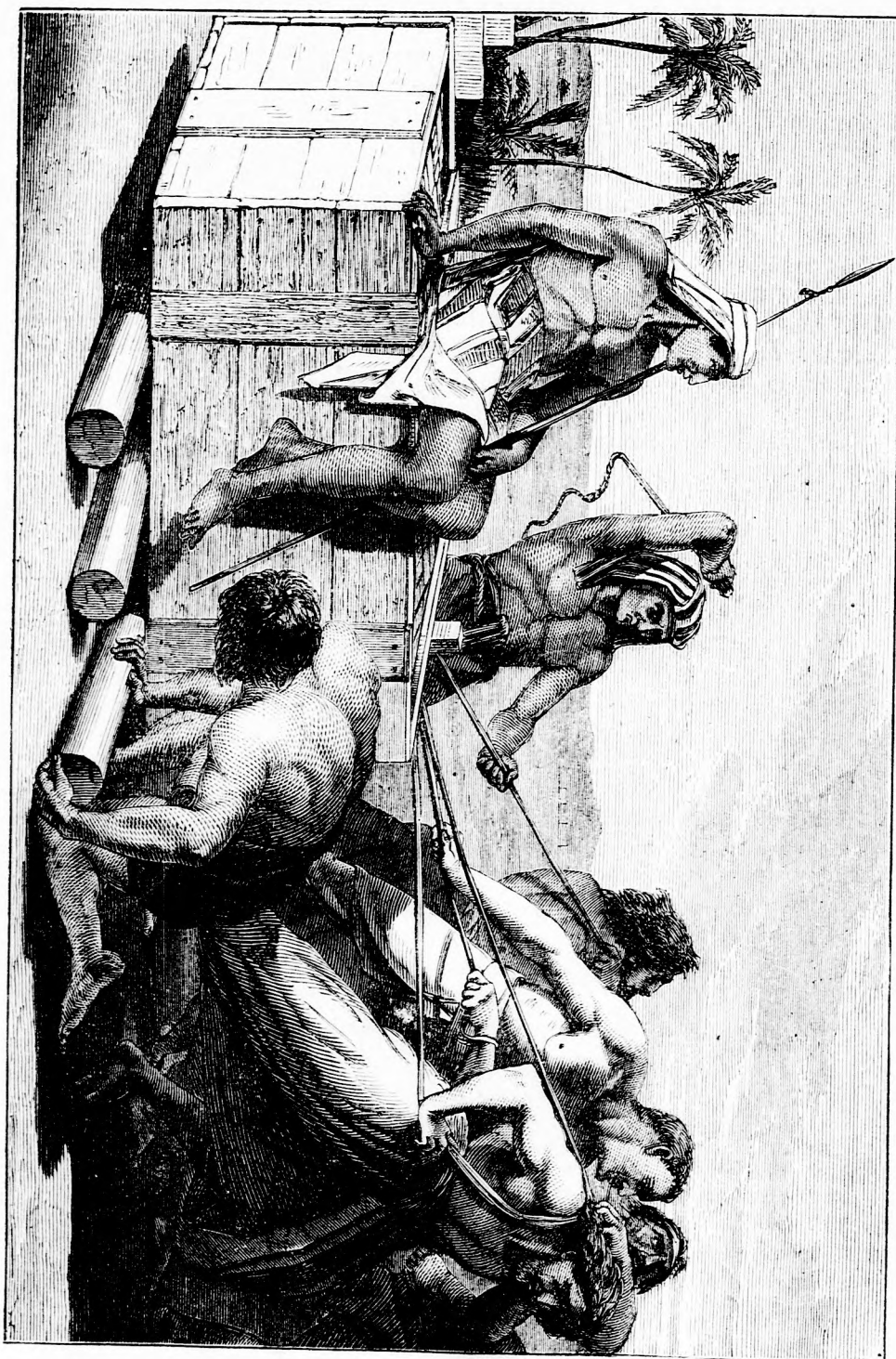
(Képpel a 64. l.)

Az őshajdan vad korában
Barom-számba ment az ember.
Ő végzé a nehéz munkát,
Mit ma állat, gőzgép, henger.

De mit mondok? Barom-számba?
Hisz a barmot nagyra tarták,
Ápolgaták, dédelgeték,
Mégkimélték fejét s farkát.

Babylon nagy templomához
Emberek a követ hordták,
S ha egy perczre megpihentek —
Repült hátukhoz a korbács.

Hála neked, te jó Isten,
Hogy diszére szent nevednek
Templomot már korbács nélkül
Építenek az emberek.

Hajdankori Építkezés. (Lásd a 63. l.)

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*.
Ára negyedévre 1 frt.

➡ Megjelen hetenkint egyszer 16 oldalon. ➡